

1

Cooper

Imam posla preko glave s pravljnjem Jäger bombi. Jučer se nisam micao od blendera koji je stalno proizvodio Piña Coladu i koktele od ruma i jagode, kao u tvornici. Večeras svi piju votku s Red Bullom i viski Fireball. Nemojmo zaboraviti na rosé. Na ove seronje i njihov rosé. Svi su priljubljeni uz šank i izgledaju isto; odjeveni su u lanene košulje pastelnih boja, a frizuru su platili nekoliko stotina dolara te galame naručujući pića od mene. Prevrćuće je za ovo sranje.

U Avalon Bayu, svaka je sezona obilježena neprestanim odlascima i najezdama turista. Baš kao što se plimni valovi pojačavaju dolaskom oluje: ljeto završava i sve postaje uzburkano. Preplanuli turisti pakiraju stvari u svoje kombije i sa svojom djecom musavom od šećera kreću prema kopnu, natrag u predgrađa i urede. Njih zamjenjuje mnoštvo nakvarcanih balavih studenata – vojska klonova koja se vraća na sveučilište Garnet. Klinci iz bogatih obitelji čije priobalne palače nama ostalima, koji preživljavamo od sitniša iz njihova džepa, blokiraju pogled na ocean.

„Hej, stari, šest tekila!” jedan od klonova se izdere, lupnuvši kreditnom karticom o ljepljivi i mokri drveni šank kao da bi me to trebalo impresionirati. On je zapravo samo još jedan od tipičnih idiota s Garneta koji izgleda kao da je ispao ravno s modnog kataloga.

„Podsjeti me zašto ovo radimo”, obratim se Steph dok joj na šank gomilam čaše koktela s viskijem i Coca-Colom.

Ona posegne rukom u grudnjak i podigne obje dojke tako da budu vidljivije i izgledaju punije u njenoj crnoj majici bez rukava s natpisom *Joev bar na plaži*. „Pa zbog napojnica, Coop.”

Naravno. Ništa se ne troši tako brzo kao tuđi novac. Bogati klinici izbacuju novčanice pokazujući svoj prestiž na račun kreditnih kartica svojih tatica.

Vikendi su na šetnici poput karnevala Mardi Gras. Večeras je posljednji petak prije početka jesenskog semestra na Garnetu, a to znači da će barovi pucati po šavovima tri dana ludovanja do ponedjeljka ujutro. Lova do krova. Ali ne planiram ovo zauvijek raditi. Vikendima ovdje radim na crno da zaradim dodatnu lovu; onda mogu prestati raditi za druge i postati sam svoj gazda. Kad uštedim dovoljno, zauvijek nestajem iz ovog bara.

„Pazi na sebe”, upozorim Steph dok polaže pića na svoj pladanj. „Viči ako želiš da nekog sredim.”

Ne bi mi bio prvi put da sam prebio nekoga tko nije mogao prihvatiti odbijanje.

Vlada drugačija energija u noćima poput ove. Toliko je sparno da se slaninim zrakom može mazati kao kremom za sunčanje. Tijelo uz tijelo, bez ikakve sputanosti te hrpa testosterona nalivena tekilom i puna loših namjera.

Na sreću, Steph je jaka djevojka. „Snaći ću se.” Namigne mi i uzme pića, lažno se nasmiješi i okrene se uz zamah svog dugog crnog konjskog repa.

Ne znam kako podnosi te likove koji je stalno pipkaju. Da se razumijemo, i meni djevojke prilaze. Neke budu stvarno samouvjerene i ponašaju se kao da smo jako bliski. Ali curama se nasmiješiš i daš im piće, a one se hihoću s prijateljicama i ostave te na miru. Ovi likovi ne. Skupina seronja i kretena iz studentskog bratstva. Stalno hvataju i pipaju Steph te joj šapću vulgarnosti u uho da bi nadglasali treštanje glasne glazbe. Mora joj se odati priznanje, rijetko kad ih udari šakom.

To je stalno mučenje. Posluživanje sezonskih parazita, napadne vrste koja iskorištava nas mještane, cijedi nam energiju i ostavlja smeće za sobom.

Ali eto, ovaj grad jedva da bi postojao bez njih.

„Alo! Gdje je moja žesta?” klon se opet izdere.

Kimnem, kao da mu poručujem *Stiže*, a zapravo si mislim *Namjerno te ignoriram*. Umjesto toga, zvižduk na drugom kraju šanka privuče mi pažnju.

Mještane prve poslužujemo. Bez iznimke. Nakon toga redovite goste koji ostavljaju dobru napojnicu, pristojne ljude, zgodne žene, sitne starice, a tek onda ove debele kretene. Na rub šanka odložim čašu burbona za Heidi te natočim i sebi jednu. Iskapimo ih te joj natočim još.

„Odakle ti ovdje?” pitam je, jer nijedan mještanin koja ima samopoštovanja nije večeras na šetnici. Previše klonova uništava atmosferu.

„Donijela sam Stephine ključeve. Morala sam svratiti do njena stana.” Heidi je u prvom razredu bila najljepša djevojčica, a to se ni do danas nije značajno promijenilo. Čak i u odrpanim poderanim trapezicama i jednostavnom plavom topiću, bez sumnje je najzgodnija žena u baru. „Danas radiš do zatvaranja?”

„Da, sumnjam da ću otići prije tri ujutro.”

„Hoćeš svratiti poslije?” Heidi se pridigne na prste da se nagne preko šanka.

„Ma ne. Sutra radim duplu smjenu. Moram se naspavati.”

Ona napući usnice. Prvo nestašno, a onda drsko kad shvati da večeras ne želim brijati. Dozvolili smo si da ranije ovog ljeta nekoliko puta zabrijemo, ali ako to budem činio redovito s najboljom prijateljicom, bit će kao da smo u vezi, a to sad stvarno ne želim. Stalno se nadam da će to shvatiti i prestati me ispitivati.

„Hej. Hej!” Nestrpljivi me plavušan na drugom kraju šanka pokušava dozvati. „Kunem se, čovječe, platit ću ti sto dolara za jednu jebenu čašu žeste.”

„Bolje da se vratiš na posao”, kaže Heidi uz sarkastični osmijeh te mi pošalje zračni poljubac.

Bez žurbe se krećem prema njemu. Stigao je ravno s pokretne trake za klonove: klasična ušminkana lutka Kena s razdjeljkom sa strane i najboljim zubima koje pokriva privatno stomatološko osiguranje. Kraj njega su dva kompića koji izgledaju kao da su tvornički proizvedeni i kojima je vjerojatno teško obrisati vlastitu guzicu.

„Da te vidim”, izazovem ga.

Klon lupne novčanicom od sto dolara. Ponosan na sebe.

Točim mu čašu viskija jer se ne sjećam što je naručio i odgurnem je prema njemu. On otpusti novčanicu da uzme čašu. Zgrabim je i stavim u džep.

„Naručio sam šest pića”, kaže samodopadno.

„Daj još petsto dolara i natočit ću ti.”

Očekujem da će gundati, razbjesniti se. Ali on se nasmije i mahne prstom prema meni. On na ovo gleda kao na dio lokalnog šarma zbog kojeg takvi kao on i dolaze ovamo. Bogati klinici vole kad ih se operuša.

Na moje potpuno oduševljenje, ovaj glupan izbacila još pet novčanica iz svežnja te ih odloži na šank. „Daj najbolje što imaš”, kaže.

Najbolje što ovaj bar ima u ponudi jest viski Johnnie Walker Blue i neka tekila čije ime ne znam izgovoriti. Nijedna od tih boca u malo-prodaji ne košta više od petsto dolara. Pravim se da sam impresioniran i popnem se na stolac da izvučem prašnjavu bocu tekile s najviše police jer, eto, ipak se sjećam što je naručio, te im točim njihova preplaćena pića.

Tad je Richie Rich¹ napokon zadovoljan i odlazi do svog stola.

Moj kolega, barmen Lenny, pogleda me krajičkom oka. Znam da ne bih trebao poticati takvo ponašanje. To samo učvršćuje mišljenje da smo na prodaju, da oni posjeduju ovaj grad. Ali jebiga, ne planiram točiti pića do smrti. Imam ambicioznije planove.

„Kad svršavaš sa smjenom?” čujem senzualni ženski glas s moje lijeve strane.

Polako se okrenem i čekam na završnu šalu. Nakon tog pitanja inače slijedi jedna od dvije mogućnosti:

„Jer jedva čekam da te natjeram da svršiš.”

Ili, „Jer jedva čekam da me natjeraš da svršim.”

Završna je šala dobar način da otkriješ hoćeš li biti sa ženom koja je sebična u krevetu ili s onom koja će ti rado popušiti.

Nijedno od toga nije baš originalan ulet, ali nitko nije ni rekao da su ti klonovi koji se ovdje svake godine množe originalni.

„Onda?” plavuša navaljuje te shvatim da mi na pamet ne pada ni-kakav otrcani ulet.

1) Lik iz istoimenog filma, najbogatiji dječak na svijetu. (op. prev.)

„Zatvaramo u dva”, jasno odgovorim.

„Dođi s nama na druženje kad završiš”, navaljuje. Ona i prijateljica obje imaju sjajnu kosu i savršenu figuru, a koža im je blistava od sunčanja. Slatke su, ali nisam raspoložen za ono što nude.

„Oprosti. Ne mogu”, odgovorim. „Ali obrati pažnju na nekog tko izgleda točno kao ja. Moj brat blizanac je ovdje negdje.” Mahnem rukom prema gomili ljudi nagužvanih poput sardina u konzervi. „On bi vas sigurno rado zabavio.”

Kažem to najviše zbog toga što znam da će Evanu to smetati. Ali s druge strane, možda mi bude i zahvalan. Iako mrzi klonove, bogate mu princezice ne smetaju kad su gole. Lik valjda pokušava otići u krevet sa svakom osobom u ovom gradu. Tvrdi da mu je „dosadno”. Puštam ga da misli da mu vjerujem.

„Ajme meni, dvojica ste?” Obje su djevojke gotovo odmah počele sanjariti.

Zgrabim čašu i ubacim u nju kocke leda. „Da. Zove se Evan”, dodam uslužno. „Ako ga pronađete, recite mu da vas je poslao Cooper.”

Kad napokon otiđu s voćnim koktelima u rukama, glasno odahnem.

Konobarenje je baš usran posao.

Stavljam viski s ledom ispred mršavog tipa koji ga je naručio i uzimam novac koji mi pruža. Prođem rukom kroz kosu i duboko udahnem prije nego se posvetim idućem gostu. Većinu noći, pijana gomila ljudi ne pravi nikakva sranja. Izbacivač Daryl tjera van svakog za koga mu se učini da bi se mogao isповraćati, dok Lenny i ja udaljujemo budale koje pokušavaju doći iza šanka.

Motrim Steph i sve druge konobarice dok se probijaju kroz gomilu. Cijeli stol likova s Garneta slini za Steph. Smješka se, ali znam što taj pogled znači. Kad se pokuša udaljiti, jedan od njih je uhvati oko struka.

Oči mi se suze. To je onaj isti lik koji mi je dao šest novčanica.

Jako sam blizu tome da izađem iz šanka, kad pogledam Steph u oči. Kao da zna što će se dogoditi, ona odmahne glavom. Onda se sramežljivo ispetlja iz ruku pipkavog gada i ponovno stane za šank.

„Da ih izbacim?” pitam je.

„Ma ne. Mogu izaći na kraj s njima.”

„Znam. Ali ne moraš to činiti. Izvukao sam od tih idiota šesto dolara. Podijelit ću to s tobom. Dozvoli mi da ih se riješim.”

„Sve je u redu. Daj mi tri Corone i dva Jäg...”

„Nemoj to ni izgovoriti.” Cijelo mi tijelo zadržti na spomen te riječi. Više nikad ne želim pomirisati to odvratno crno sranje. „Trebaju mi čepići za nos.”

„Izgledaš kao da imaš potres mozga”, smije se i gleda kako patim dok točim piće.

„Trebali bi mi platiti više što ovako riskiram.” Završim s točenjem i gurnem pića prema njoj. „Ali ozbiljno, ako se ti likovi ne mogu suzdržati od pipkanja, dolazim do njih.”

„Dobro sam. Ali, čovječe, rado bih da odu već jednom. Ne znam tko je gori večeras – gospodin Pohlepno Pipkalo, ili onaj stariji student na terasi koji cmizdri jer mu tata ipak neće kupiti jahtu kad diplomira.”

Zahihoćem se.

Steph odleprša uz uzdah i pladnjem punim pića.

Skoro sat vremena ne podižem pogled. U sobi su svi tako zbijeni da lica izgledaju kao mutne mrlje, a ja samo točim i provlačim kreditne kartice dok ne padnem u trans, jedva svjestan svojih postupaka.

Kad idući put provjerim Steph, Richie Rich je pokušava uvjeriti da pleše s njim. Ona se ponaša kao boksač, tetura i vijuga da se odmakne od lika. Ne razumijem baš sve što je rekla, ali lako je pogoditi – *Radim, pusti me da radim, ne mogu s tobom plesati, radim.*

Trudi se ostati ljubazna, ali njen mi prodoran pogled govori da joj je već puna kapa.

„Len”, pozovem ga i kimnem prema prizoru koji se odvija. „Vraćam se brzo.”

Kimne i on meni. Mi se brinemo za naše ljude.

Krenem prema tamo, znajući da sam im prijatnija. Visok sam skoro 190 cm, nisam se danima obrijao, a i kosu bih trebao skratiti. Nadam se da izgledam dovoljno prijeteće da se ti likovi uplaše i ne naprave neku glupost.

„Sve u redu ovdje?” pitam skupinu kad dođem do njih. Ton moga glasa daje im do znanja da znam da nije sve u redu te da mu je bolje da prestane ili ću ga opaliti nogom u guzicu i izbaciti van.

„Odjebi, seljačino”, jedan od njih izusti.

Ne uzrujavam se zbog uvrede. Naviknut sam na njih.

Podignem obrvu. „Maknut ću se samo ako moja kolegica to želi.” Gledam ravno u dlan Richieja Richa, kojim čvrsto drži Steph za ruku. „Nije pristala na to da je bogati klinci pipkaju.”

Lik je dovoljno pametan da makne svoj dlan. Steph iskoristi priliku i jedva uspije prijeći na moju stranu.

„Vidiš? Sad je sve u redu.” Naceri mi se. „Nema više gospođica u nevolji koje moraš spašavati.”

„Pobrini se da tako i ostane.” Naglasim upozorenje i jednako mu se nacerim. „Ruke k sebi.”

Steph i ja krenemo se odmicati, a onda se razbije čaša.

Koliko god prostorija bila glasna, koliko god ona bila prepuna ljudi koji prigušuju svaki zvuk, kad se na podu razbije čaša, odmah nakon toga može se čuti i muha kako leti.

Svi se okrenu. Jedan od prijatelja Richieja Richa, kojemu je časa ispala, trepće nevino kad nam se pogledi susretnu.

„Ups”, kaže.

Smijeh i pljesak prekinu kratkotrajnu tišinu. Onda svi u baru opet počnu razgovarati, a pažnja im se usmjeri na ono što su dosad radili; zabavljali se uz opijanje alkoholom.

„Jebote”, Steph promrmlja gotovo bez daha. „Vrati se za šank, Coop. Mogu sama.”

Udalji se s namrštenim i ljutitim izrazom lica, a skupina kretena nas ignorira i njihova svetost više s nama ne razgovara. Tad nastave glasno međusobno razgovarati i smijati se.

„Sve u redu?” Lenny pita kad se vratim.

„Nisam siguran.”

Opet kratko pogledam prema skupini, mršteći se kad primijetim da njihov predvodnik više nije s njima. Kvragu, kamo je otišao?

„Ne”, polako izgovorim. „Mislim da nije u redu. Moram opet na kratko otići.”

Opet ostavljam Lennyja samog na borbenom položaju dok se šunjam iza šanka da pronađem Steph. Krećem prema iza, pretpostavljajući da je otišla po metlu da pomete komade razbijene čaše.

I tad čujem: „Miči se s mene!”

Žurno skrenem iza ugla, a čeljust mi se stegne kad primijetim pastelnu polo majicu Richieja Richa. Zgurao je Steph u kut na kraju kratkog, uskog hodnika u kojem se nalazi ostava sa zalihama. Kad mu pokuša uteći, stane joj na put i zgrabi je za struk. Drugom rukom klizi prema dolje i pokušava joj obuhvatiti guzicu.

A, u kurac.

Krenem prema naprijed i snažno mu povučem ovratnik. Trenutak kasnije, bacim njegovo dupe ravno na ljepljivi pod.

„Gubi se”, zarezim.

„Coopere.” Steph me zgrabi, a istovremeno joj se u očima vidi zahvalnost. Znam da cijeni što sam je spasio.

Odmaknem je. Što je previše, previše je. „Ustaj i odlazi”, kažem šokiranom kretenu.

Glasno psuje dok se pridiže na noge.

Toaleti su odmah iza ugla, udaljeni otprilike tri metra, stoga njegovi bijesni uzvici ubrzo privuku pažnju drugih. Skupina studentica iz sestrinstva krešti i žuri prema nama, a slijede ih drugi znatiželjni promatrači.

Odjednom je sve više glasova u hodniku.

„Pres! Stari, jesi dobro?”

Dvojica njegovih prijatelja probiju se kroz gužvu. Isprse se pored njega, stojeći uz bok svome prvaku jer će, ako budu otjerani odavde pred svim ovim ljudima, dugo vremena morati piti sami kod kuće.

„Koji ti je vrag, čovječe?” pipkavac izusti, ljutito buljeći u mene.

„Sad je sve u redu”, odgovorim i prekrizim ruke. „Samo iznosim van smeće.”

„Osjetiš to, Prestone?” prijatelj kaže Richieju Richu uz poticajni cerek. „Ovdje nešto smrdi.”

„Što je to vani, kontejner ili tvoja prikolica?” drugi se ruga.

„Molim te, približi se dva koraka i reci to ponovno”, ohrabrujem ih jer, baš me briga, dosadno mi je i treba im svima razbiti njuške.

Procijenim kakvi su mi izgledi. Trojica na jednoga, a nisu žgoljavi – svi su otprilike iste visine kao ja. Mogli bi činiti polovicu vaterpolskog tima čiji je sponzor neka poznata modna marka. Ali ja zapravo zarađu-

jem za život svojim mišićima i oni nisu samo za pokazivanje. Tako da imam dobre šanse.

„Coop, prestani.” Steph me odgurne u stranu i stane između nas. „Zaboravi. Sad mogu sama. Idi za šank.”

„Da, *Coop*”, Preston se izruguje. A onda kaže svojim kompićima: „Nijedna ženska iz ovog grada nije vrijedna ovoliko truda.”

Pogledam u Steph i slegnem ramenima. Bogati gad trebao je otići kad je imao priliku.

Dok se on još uvijek smije, tako samodopadan zbog svoje nadmoći, posegnem i zgrabim njegovu majicu Ralph Lauren te ga udarim šakom ravno u lice.

On zatetura i padne na svoje prijatelje, koji ga gurnu na mene. Krvav, nasrne na mene kao neko stvorenje iz horor filma i zamahne šakom prema meni, razmazujući krv. Sudarimo se sa kreštećim studenticama te se onda nađemo uza zid. Stara telefonska govornica koja ne radi petnaest godina zabada mi se u leđa, što Prestonu daje priliku te ima sreće da me šakom udari u čeljust. Onda nas okrenem i pribijem ga uza zid. Upravo se spremam razbiti mu prokletu njušku kad me vlasnik Joe, zajedno s Darylom i Lennyjem, spriječi i odvuče.

„Smeće jedno domorodačko”, obrati mi se grgljajući. „Mrtav si, razumiješ li to?”

„Dosta!” Joe vikne. Prosijedi vijetnamski veteran sive hipijevske brade i konjskog repa pokaže debelim prstom prema Prestonu. „Izlazi odavde. Nema tuče u mom baru.”

„Želim da ovom luđaku date otkaz”, Preston naredi.

„Poljubi me u dupe.”

„Coop, šuti”, Joe kaže i dozvoli Lennyju i Darylju da me puste. „Oduzet ću ti ovo od plaće.”

„Nije Coop kriv”, reče Steph našem šefu. „Ovaj me lik nije puštao na miru. Onda me slijedio do ostave i držao u hodniku. Cooper ga je pokušavao otjerati.”

„Znate li vi tko je moj otac?” Stišćući nos da spriječi krvarenje, Preston je bjesnio. „Njegova banka drži u vlasništvu pola zgrada na ovoj prljavoj šetnici. Jedna moja riječ dovoljna je da vam ozbiljno zakompliciram život.”

Joe stisne usnice.

„Tvoj me zaposlenik napao”, Preston nastavlja ljutito. „Ne znam kako upravljaš ovom rupčagom, ali bilo gdje drugdje bi osoba koja napadne gosta sigurno dobila otkaz.” Osjetim trnce u šaci kad primijetim njegov cerek. Želim ga zadaviti golim rukama. „Ili riješi ovo, ili ću nazvati tatu da on to obavi umjesto tebe. Kasno je, ali ne brini, bit će on budan. On je kao sova.” Cerek je još izražajniji. „Tako je i zaradio milijarde.”

Nastupi duga tišina.

Joe tad uzdahne, okrećući se prema meni.

„Nećeš valjda”, kažem sav u čudu.

Nas se dvojica odavno poznajemo. Brat i ja smo kao srednjoškolci konobarili ovdje ljeti. Pomogli smo mu da ponovno izgradi bar nakon dva uragana. Vodio sam mu kćer na maturalni ples, zaboga.

Kao da je pomiren sa sudbinom, prijeđe rukom preko svoje brade.

„Joe. Stvarno, čovječe. Dozvolit ćeš da ti takav lik govori kako da vodiš svoj bar?”

„Žao mi je”, Joe napokon kaže. Odmahne glavom. „Moram misliti na svoj posao. Na svoju obitelj. Ovaj si put pretjerao, Coop. Uzmi iz kase što ti dugujem za večeras. Ujutro možeš doći po plaću.”

Zadovoljan samim sobom, Richie Rich me podrugljivo gleda. „Vidiš, domorodački dječaciću? Tako stvarni svijet funkcionira.” On baci krvavi snop novčanica na Steph i ispljune gustu nakupinu krvi i sluzi. „Evo. Očisti ovo, dušo.”

„Nismo završili”, upozorim Prestona dok on i njegovi prijatelji tumaraju prema izlasku.

„Završili smo i prije nego smo počeli”, podrugljivo vikne preko ramena. „Ti si jedini koji to nije znao.”

Buljeći u Joea, vidim mu u očima da je poražen. Više nema snage ni volje voditi takve bitke. Tako nas oni pobjede. Malo pomalo. Lomeći nas dok ne postanemo preumorni da to izdržimo. Zatim nam iz naših oslabljenih ruku otimaju našu zemlju, naše poslove, naš ponos.

„Znaš”, kažem Joeu, skupljajući novčanice i udarivši njima njegov dlan. „Svaki put kad im jedan od nas popusti, samo im olakšavamo da nas opet zajebu.”

Osim ako... ne. Jebeš to „opet”. Neću im dozvoliti da to opet učine.